

som Parti kun har taget Stilling til Forsvarssagen paa en eneste Maade, idet Høje har erklæret, at det vil gaa med til et af Sagkundskaben anerkendt Forsvar. Der ligger min Stilling, og den er klar.

Lige overfor Forsvaret har den højtærede Minister indtaget et helt andet Standpunkt. Jeg skal ikke citere de Udtalelser, den højtærede Minister kom med om sin Stilling til Forsvarssagen. Han deltog ikke i Forhandlingerne derom, men den højtærede Forsvarsministers Stilling til Forsvarssagen og Forsvarsspørgsmaalene er ikke anderledes end hele det radikale Partis, og dets Opfattelse have vi faaet tilstrækkeligt at vide af de Forhandlinger, der have fundet Sted tidligere, ved Udtalelser fra den nuværende Konseilspræsident, fra Indenrigsministeren og af Talsmænd som det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) og det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), saa derom er der ikke Tvivl.

Skulde jeg se tilbage paa den højtærede Krigsministers tidligere Holdning i denne Sag, er der noget, som undrer netop mig, fordi jeg har siddet før her i Tinget, og som de øvrige Medlemmer maaske slet ikke have tænkt paa. Jeg var til Stede i Folketinget, den Gang Hørup holdt sin herestratisk bekendte Hvad-kan-det-nytte-Tale. Den Gang sad den højtærede Forsvarsminister som Formand her i Tinget, og da Hørup havde holdt sin Tale, fik han en meget skarp Tilkendegivelse af Formanden, fordi han havde udtalt sig paa den Maade, som han gjorde. Og naar De nu ville vide, hvad Hørup sagde ved den Lejlighed, for at der ikke skal være Skygge af Tvivl med Hensyn til Formandens Holdning, er jeg saa heldig ogsaa at kunne konstatere det. Kort efter ham fik Monrad Ordet og vilde gerne bruge udglattende Midler, og saa sagde han, at han syntes, der ikke var Grund til at blive i den Grad afficeret af, hvad Hørup havde udtalt, som Tilfældet havde været, thi, sagde han, det ærede Medlem har kun ærligt sagt: Vi kunne slet ikke forsvare os, og derfor skulle vi afvæbne, vi skulle afruste, afskaffe alt Forsvar; det er hans Opfattelse, og nu kan man være uenig med ham, men man maa dog erkende hans Berettigelse til at sige det. Bagefter fik jeg Ordet, og saa sagde jeg: Nej, det, som der blev udtalt af Monrad, er ikke rigtigt, Hr. Hørup har udtalt sig om en helt anden Side af Sagen, han vil ikke afskaffe Forsvaret, men han vil have et Forsvar, som er det værste af alt, et Forsvar, som er ubrugeligt, og jeg tilføjede: Er det ikke

sandt? Og saa svarede Hørup — jeg forlangte det, og hans Svar staa i Rigsdagstidenden, det er naglet fast — Ja! og gav sin Erkendelse af det. Altsaa, det er det Forsvar, de Radikale nu vedkende sig, de erkende, at de staa paa Hørups Grund, det er deres Patron, det er ham, de følge, det er det Forsvar, den højtærede Forsvarsminister nu er havnet i.

Jeg skal ikke ønske, at Politik nogen Sinde faar Indgang i Hæren, men efter de Udtalelser, der ere fremsatte forleden Dag af den højtærede Krigsminister, maa der foregaa en Forandring i Hæren, og det en Forandring, paa hvilken Krigsministeriet ikke vil kunne øve nogen som helst Indflydelse uden at ødelægge Hæren i Bund og Grund. Det er hidtil aldrig faldet en Afdelingschef ind, naar han skulde ansætte en fast Underofficer, at spørge denne, hvilken politisk Mening han havde, og det vilde vist under almindelige Forhold heller ikke i Fremtiden være sket. Men nu maa man efter den højtærede Krigsministers Udtalelse spørge den, der søger Plads som Underofficer, om en Ting: Tror De, at vort Fædreland kan forsvares, og vil De hjælpe til, at der skabes et saadant Forsvar? Ja eller Nej. Og svarer han Nej, vil jeg for hans og Hærens Skyld ubetinget sige, at saa bør han ikke ansættes i Hæren. Det er min Opfattelse, nu kunne De angribe den, det er jeg forberedt paa. Jeg siger min Mening rent ud, netop for at de Herrer kunne tage fat paa mig.

Naar jeg saa vender mig til Odense-sagen, er der jo den Mærkelighed ved den, at den er saa ufuldstændig oplyst som vel muligt. Vi fik først en Indberetning fra 6te Regiment, saa fik vi en Beretning, som „Politiken“ fremkaldte, fra den højtærede Krigsminister, og saa fik vi en Beretning, der gik ud paa, at det slet ikke var ham, der havde taget Initiativet, men at det var en Direktør, der havde taget Initiativet, og nu have vi faaet Oplysning om, at det er heller ikke Direktøren, men en privat Mand. Det forekommer mig, at i god Konsekvens af de Erklæringer, vi hidtil have faaet, burde vi ogsaa have haft en Erklæring fra denne private Mand, at Direktøren burde være, som „Politiken“ kalder det, saa chevaleresk at sige: Nej, det er ikke mig, der har Æren, det er denne private Mand. Denne private Mand — jeg ved ikke, om der er nogen i Tinget, der ikke ved, hvem det er, jeg antager, at De vide det alle, vi nævne ikke Navnet, men vi vide det — faar altsaa den glimrende Idé, at Sagen kan løses